

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Lvcæ Pinelli Societatis Iesv Theologi, De Virtute Sev
Energia, & admirandis Sacrosanctæ Missæ effectibus,
Libri Duo**

Pinelli, Luca

Coloniæ, Anno M.D.CVIII.

IX. Sitne finitus, an infinitus effectus Missæ id est, an tantum prosit Missa quæ pro multis, quantum quæ celebratur pro vno solo?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46295](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46295)

DE S. MISSA

talis est ipsius Sacerdotis applicatio: si
verò æquali proportione ambobus ap-
plicet, æqualem quoque fructum ambo
consequentur, etsi vnus altero maiorem
gratiam habeat.

Fundamentum omnium eorum, quæ
hîc dicuntur, cõsistit in remissione pœ-
næ, quæ effectus est & fructus huius di-
uini Sacrificij, neque nobis per actus
nostros, sed per viam donationis con-
fertur; quippe quæ instituta est à Chri-
sto secundum intentionem Ministri. Hinc
si quis maiorem fructum ex Missa con-
sequatur, non ideo est, quia maiorem
gratiam habuit, sed quia à Sacerdote il-
li maiori ex parte sit applicata.

*Sitne finitus, an infinitus effectus Missæ, id
est, an tantum proficit Missa, quæ pro mul-
tis, quantum quæ celebratur
pro vno solo?*

CAP. IX.

VT propositam quæstionem rectius
intelligamus, notandum est, aliud
esse valorem Missæ, aliud verò eiusdem
fructum & effectum. Valor eius in di-
gnitate & sufficiëntia consistit eius, quod
offer

offer
tali or
dum p
sti. Q
Missæ
quider
natura
suffici
homin
dum q
mentu
fertur
& qui
infini
media
id dis
cium
offeren
psum t
ætern
lijper
lud, t
cepta
ter q
ultim
loqua
ficiun

offeritur in Missa: effectus est id, quod ex tali oblatione ad nos redundat secundum promissionem & donationem Christi. Quod si ergo loquamur de valore Missæ, dico eum esse infinitum, & ita quidem infinitum, ut si eum per se & naturam suam consideres, aptus sit & sufficiens ad delendas omnes omnium hominum pœnas, itemque ad impetrandum quicquid impetrari potest. Fundamentum huius rei est, quia id, quod offeritur, infinitum est, nempe Filius Dei: & qui in eo principalis est offerens, est infinitus, nempe Christus, qui offert mediante Sacerdote, quemadmodum id disertis verbis affirmat Conc. Tridentinum c. 2. sess. 22. *Idem (inquiens) nunc offerens Sacerdotum ministerio, qui seipsum tunc in Cruce obtulit.* Unde Pater æternus in Ministro dilectissimi sui Filij personam respiciens, Sacrificium illud, tanquam rem sibi gratissimam, acceptat à Filio suo sibi oblatam, non aliter quam ab eodem idem Sacrificium ultimæ Coenæ acceptavit. Quod si verò loquamur de fructu, qui per hoc Sacrificium confertur, remissione scilicet

D

penit.

poenæ, quæ tollitur ex opere operato, veluti dictum est supra, tum dico talem effectum ac fructum finitum esse ac determinatum. [¶]

At quomodo (inquiet aliquis) hæc possunt simul subsistere, Sacrificium infinitum esse, & effectum eius finitum? Respondeo, effectum istum, de quo nos loquimur, non nasci ex natura & valore Sacrificij, neq; ex sufficientia rei sacrificata: sic enim effectum infinitum esse oportet, quod est inconueniens: sequeretur enim Sacerdotem, vel vnicam duntaxat Missam celebrando, pro viuis & defunctis, oēs simul animas ex Purgatorio, & viuētes ab omnibus poenis temporalibus liberare, quod sanè absurdissimum est; sed effectum illum metiendum esse dicim⁹ institutione & promissione Christi, qui Missæ Sacrificium, cum propter alias, tum verò propter hanc causam instituit, vt instrumentum esset, quo nobis satisfactionem suam applicemus, sol-uamusq; aut totam poenā, aut aliquam saltem eius partem, quam debemus pro peccatis præteritis. Querat aliquis: quanta remittatur poena ei ex opere operato, pro

to, p
deo,
natio
bis Sa
ta ren
tere v

Pr
ficiu
ri, &
ad im
ta. Ra
ris fu
finita
neces
dam
enim
mine
illud
per i
cedit

Ac
licet
nitur
Miss
stim
quer
pere

ro, pro quo Missa celebratur? Respon-
deo, poenam istam remitti per viam do-
nationis, quam fecit Christus, suas no-
bis Satisfactiones applicando; vnde tā-
ta remittitur nobis pœna, quantā remit-
tere vult is, qui donum illud contulit.

Præterea notandum est, Missæ Sacri-
ficiū etiam in persona Ecclesiæ offer-
ri, & tum quoq; valor ac efficacia eius,
ad impetrandum quod petitur, est fini-
ta. Ratio est, quòd quantitas istius valo-
ris fundetur in sanctitate Ecclesiæ, quæ
finita cum sit, eum quoque finitum esse
necesse est. Prodest interim ad impetrā-
dam copiosissimā à Deo gratiam: Deus
enim Sacrificiū sibi offerri videns no-
mine Ecclesię, dilectissimæ suæ sponsæ,
illud acceptat, ac liberaliter, quicquid
per illud petitur, modo expediat, con-
cedit.

Ad dubiū igitur quod attinet, An sci-
licet effectus aut fructus Missæ, quem fi-
nitum esse diximus, imminuatur, si
Missa pro multis offeratur? Aliqui exi-
stimaunt eum non imminui, sed vnum-
quemque tantum fructum ex ea perci-
pere, quantū percepturus esset, si pro se

solo offerretur. Verbi g. Si Missa, quæ celebratur pro vno, remittat decem gradus poenæ, iam si celebretur pro centum, singulis eorum nihilominus decem gradus poenæ remitti putant, neque multitudinem impedire Missæ effectum. In hac sententia est Caiet. par. 3. q. 79. art. 5. & in Opusculis Tom. 2. tract. 3. q. 2. Syluester verbo Missa q. 9. Canus lib. 12. de Locis, c. 13. ad 10. Cordubensis lib. 1. q. 3. alijque plures, qui citantur à Suarez Tom. 3. disput. 79. sect. 12. Fundamentum illorum est, quod Sacrificium propter rem, quæ sacrificatur, sit infinitum. Alij affirmant imminui fructum Missæ, quæ celebratur pro multis; ponamus, verbi gratia, Missam delere decem gradus poenæ: hinc distinguunt illi dicendo, quod si celebretur pro vno solo, tum relaxaturam illi decem gradus poenæ; sin verò celebretur pro decem simul, aiunt eius quoque fructum in decem partes diuidi, atque ita singulis vnum tantum peccati gradum remittit: quod si verò celebretur pro 20. iam singulis mediam duntaxat partem gradus relaxari, adeo ut quò plures sunt numero, pro quibus

quib
non
fitur
nem
sibit
taxa
mas
3. ad
26. &
plur
I
nenc
ius S
catur
esse
app
se es
nion
bet,
si fin
tum
con
cor
vno
tudo
set
& c

quibus Missa celebratur, eo quoque minor remissionis pars ad singulos sit transitura. Similiter si pro quatuor ieiunem, minus de valore ieiunij mei transibit ad singulos, quàm si pro vno duraxat ieiuné. In hac sententia est S. Thomas in 4. dist. 45. q. 2. art. 4. quæstiunc. 3. ad 2. Scotus quodlib. 20. Gabriel. lect. 26. & 27. Soto lib. 9. de Iust. q. 2. & alij plures.

In hac ergo controuersia hæc est tenenda sententia, effectus & fructus huius Sacrificij, qui à Sacerdote ei applicatur, pro quo Missa celebratur, finitos esse & determinatos: vnde si pluribus applicentur, eos diuidi & minui necesse est, quemadmodum secunda hac opinione astruitur, ideoque multò plus habet, pro quo solo celebratur Missa, quàm si simul pro alijs celebretur. Fundamentum huius doctrinæ innititur Ecclesiæ consuetudini, qua videmus vbiuis locorum receptum esse, vt aliquando pro vno solo celebretur Missa; quæ consuetudo, si Missa æquè prodesse multis posset ac paucis, iniqua sanè cēsenda esset, & charitatis regulæ contraria, utpote

qua, citra omnem iustā causam, tam insigni fructu tot multa hominum millia defraudarētur. Deinde, si vera esset prima illa opinio, sequeretur Sacerdotem rectē posse à pluribus pro vna sola Missa plura stipendia accipere, vnaque Missa omnibus satisfacere, videlicet singulis illorum valorem eius applicādo; quippe quæ singulis prodesse tātum posset, quantum prodesset si pro vno solo celebraretur; id quod absurdū est, & Ecclesiæ consuetudini contrarium, vti inferius demonstrabitur. Demum, si effectus & valor Missæ secundū primam illam opinionem infinitus esset, sequeretur, binas Missas nō magis prodesse, quā vnam solam: quia vna sola infinito illo suo valore sufficiens esset ad tollendam quamuis obligationem pœnalem. At verò hoc planè contrariū est Ecclesiæ consuetudini, quæ semper tenuit, ac etiamnum tenet, magis duas Missas prodesse, quā vnam.

Suarez in 3. Tomo, disp. 79. sect. 12. §. Dico secundò, dicit Caietanum, ac alios istos primæ opinionis fautores ac assclas, huic nostræ doctrinæ minimè repugna-

pugnare: non enim loqui eos de effectu
 Missæ, qui a Sacerdote applicatur ei
 pro quo celebratur, verum de alio quo-
 dam effectu, ipsis offerentibus respon-
 dente. Quod sic est intelligendum. Su-
 pra dictum est, omnes eos, qui concurrunt
 cum Sacerdote ad oblationem huius
 Sacrificij, rectè dici offerentes, ut qui
 Missam celebrari procurant, qui stipen-
 dium erogant, qui sacrificanti admini-
 strant, demum qui illam audiunt: omnes
 enim ad oblationem Sacrificij cooperan-
 tur. Iam in vnumquemq; eorum Missæ
 Fructus transit in solidum, neque immi-
 nuitur ob id, quia multi sunt numero.
 Ponamus, verbi g. eum, qui sacrificanti
 administrat, mereri quinque gradus fru-
 ctuum, accedit alius ad inseruiendum,
 eidem sacrificanti, hinc dicitur fructum
 eius, qui erat quinque graduum, non di-
 minui, sed integrum manere: item alte-
 rum istum, qui simul inseruit cum eo, non
 minus fructum manere quinque gra-
 duum atqui primum istum, & sic dein-
 cept, adeo ut si mille administrarent idem
 sacrificanti, omnes idem fructus maneret
 & effectus. Atque ita iste effectus infi-

nitus quidem est, sed certo quodā modo: multiplicatur enim multiplicato numero ministrantium. Idem de alijs offerentibus dicendum est. Atque hic effectus cum ex opere operantis procedat, in vno potest esse maior, quam in alio, propterea quod in vno maior ad tales effectus possit esse dispositio, quam in alio. At non eadem est ratio cum fructu ac valore Missæ, quem Sacerdos applicat ei, pro quo celebrat; cum enim finitus ille sit, diuiditur quando pluribus personis Sacerdos Missam applicat.

Deinde asseritur Sacrificium Missæ, quatenus per id à Deo gratia impetratur, valorem habere infinitum; unde si offeratur pro multis, non minus prodest singulis, ad impetrandum id quod petierunt, quam si pro vno solo offeratur. In hac sententia est S. Thomas in 4. dist. 45. qu. 2. art. 4. quæstiunc. 2. alijque supra in secunda opinione allegati. Ratio hæc est, quod impetrandi vis ac efficacia in dignitate ac valore Sacrificij fundata sit, quæ cum infinita sit, (quia infinitis modis Deo gratū est Sacrificium) sequitur quoque Missæ Sacrificium sufficiens esse

esse ad quamcunque gratiam & beneficium consequendum, idq; in infinitum; neque minus potens esse in multis, quam in vno solo. Verum tam est effectum, qui per viam impetrationis datur, non semper certum esse ac infallibile, ideoque utile est Sacrificia multiplicare, quò melius disponantur, tam ij, qui gratiam postulant, quam pro quibus illa postulatur.

Hic non incommodè explicare illa quoq; potest questio: An nimirum Missa Sacerdotis improbi minus valeat, quam boni & probi? Qua de re agens S. Thom. in 3. part. q. 82. art. 6. duo in Missa dicit considerari posse. Primò, ipsum Sacramentum quod principale est, & nò minus est in Missa pravi Sacerdotis, quam boni: in vtroque enim eadem res est, & idem Sacramentum. Deinde Orationes, quæ in illa recitantur, quæ, si considerentur quatenus fiunt nomine totius Ecclesiæ, cuius minister est Sacerdos, vnum eundemq; semper habent effectum, qui nec impediri, nec imminui potest vlla ministri malitia; quippe cum in totius Ecclesiæ merito sit fundatus. Quòd si

verò eadem Orationes considerentur quatenus sunt Sacerdotis, vt personæ priuatæ, ita efficaciam suam trahunt à deuotione Sacerdotis orantis. Hinc, quoniam in Sacerdote probiore maior est deuotio, fit quoque, vt eius Missa sit efficacior ac fructuosior quoad Orationes, quàm Sacerdotis non æquè deuoti. Quando verò improbus Sacerdos Missam celebrat in peccato, ita vt illa actio mala sit; quia scilicet citra reuerentiam est facta, tum (inquit S. Thomas) Orationes eius priuatas non esse fructuosas, id quod verissimum est, ijs ipsis enim Deum offendit, potiusque prouocat ad vindictam, quàm excitat ad misericordiam. Vnde Prouerb. c. 28. dicitur: *Qui declinat aures suas, ne audiat legem, oratio eius erit execrabilis.* Vnde aliud est minus deuotum esse in celebranda Missa; aliud verò eam in peccato mortali celebrare: neque dubium vllum est, quin si is, qui pro nobis intercedit, amicus sit Dei, facilius quoque nobis, quod petimus, sit impetraturus.